

πράξη, μπορούν να το υπερβούν και να εξιλεωθούν, αρκεί να το αναγνωρίσουν και να διδαχτούν από αυτό. Μόνο η γνώση και η αποκατάσταση της αλήθειας οδηγεί πραγματικά στην υπέρβαση του παρελθόντος και του βάρους που το συνοδεύει.

Κώστας Χατζηγεωργίου

**«Αφροδίτη και Άδωνις» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ
από τη Δεύτερη Σκηνή του Θάτρου ΣΚΑΛΑ**

Νοεμβρίου, 2008

Η Δεύτερη Σκηνή του Θεάτρου Σκάλα έκανε έναρξη της φετινής θεατρικής σεζόν με ένα κλασικό έργο, το «Αφροδίτη και Άδωνις» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ. Είναι ένα επικολυρικό ποίημα χιλίων εκατόν ενενήντα έξι στίχων, εμπνευσμένο από την αρχαία ελληνική μυθολογία, με επίκεντρο θέμα την ερωτική απόρριψη. Η Θεά Αφροδίτη ερωτεύεται παράφορα τον απaráμιλλησ ανδρικής ομορφιάς Άδωνι και προσπαθεί χρησιμοποιώντας τα γυναικεία της θέλγητρα να ξυπνήσει μέσα του τον ερωτικό πόθο. Αυτός όμως παραμένει απερίσπαστος και αφοσιωμένος στην ανδρική ενοσχόλησή του που είναι το κυνήγι.

Αυτό το αριστουργηματικό ποιητικό κείμενο σε μια καθόλα άρτια μετάφραση του Β. Ρώτα, αναλαμβάνει να ανασπασει η Πέτσα Ταβέτκοβα σε θεατρικό δρώμενο. Για να πραγματοποιήσει αυτή την πολύ δύσκολη διαδικασία επιλέγει τρία στοιχεία: το λόγο, το χορό και τη μουσική. Και πράγματι κατόρθωσε να εναρμονίσει σε πλήρη ισορροπία και τα τρία στοιχεία και να μας δώσει μια καλά συγκροτημένη και αξιόλογη παράσταση η οποία δεν παρα-

Στη φωτογραφία η Μονίκα Μελέκη και Γαβριελ Στόλοφ

μελούσε ούτε την ποιητικότητα αλλά ούτε και τη δραματική ένταση που περιέχει το κείμενο. Με πολλή διακριτικότητα και ευαισθησία επέλεξε εκείνα τα μέρη του κειμένου που θα της επέτρεπαν τη σκηνική του πραγμάτωση. Όμως η σκηνοθέτιδα ευτύχησε και στην επιλογή των ηθοποιών στους οποίους ανέθεσε την ερμηνεία των πρωταγωνιστικών ρόλων: της Μόνικας Μελέκη στο ρόλο της Αφροδίτης και του Τσβετάν Στόιλοφ στο ρόλο του Αδώνιδος.

Η Μόνικα Μελέκη κατόρθωσε να δώσει μια πολύ αξιόλογη ερμηνεία του ρόλου της ερωτευμένης Αφροδίτης συνδυάζοντας με επιτυχία λόγο, κίνηση και χορό. Με μια σωστή εκφορά του λόγου και σωματική πλαστικότητα στην κίνηση και το χορό έδωσε ζωντάνια στην έκφραση του ερωτικού πάθους αλλά και του πόνου της απόρριψης. Παρόλον που το ρόλο της διαπερνούσε ένας έντονος οιοθροιασμός κατόρθωσε να τον κρατήσει σ'ένα σταθερό επίπεδο ελέγχου χωρίς ποτέ να τον αφήσει να γλιστρήσει έξω από τις απαιτήσεις του κειμένου. Στην άλλη πλευρά ο Τσβετάν Στόιλοφ με μόνη την εκφραστικότητά του σώματος κατόρθωσε να αναπαραστήσει μέσα από την κίνηση και το χορό, στις διάφορες τους αποχρώσεις, τις αντιδράσεις ενός νεαρού Αδώνιδος που παραμένει αθώα ασυγκίνητος στα ερωτικά θέληγητρα της Αφροδίτης. Σημαντικό ρόλο παίζει και ο αφηγητής που είναι παρών στη σκηνή σε όλη την έκταση της παράστασης μόνο με τη φωνή του. Οι παρεμβάσεις του σε καιρία σημεία δεν έδιναν μόνο την προοπτική της εξέλιξης της πλοκής αλλά υπογράμμιζαν, με τη σωστή εκφορά του λόγου, και την ποιητικότητα του κειμένου. Το ρόλο ανέλαβε ο Ανδρέας Μελέκης. Στην όλη επιτυχία της παράστασης συνέβαλαν ουσιαστικά και οι δύο άλλοι συντελεστές: η μουσική και η σκηνογραφία. Η μουσική του Λάρκου Λάρκου, με το σύγχρονο ύφος της, έπαιξε αποτελεσματικά το οργανικό της ρόλο αλλά και η λιτή σκηνογραφία διαμόρφωσε το σκηνικό χώρο με τέτοιο τρόπο που δημιουργούσε την ειδυλλιακή ατμόσφαιρα του ποιήματος. Νομίζω πως αυτή η παραγωγή ήταν μια από τις πιο ευτυχισμένες στιγμές του Θεάτρου ΣΚΑΛΑ.

**« Άντε ψυχούλα μου, σκότισέ με », του Αζίζ Νεσίν
από την Ε.Θ.Α.Λ.**

Ιανουάριος, 2009

Όταν η απόγνωση σε σπρώχνει να προσδοκάς έξοδο από τη μοναξιά και την αλλοτρίωση μέσα από τον ερχομό ενός βιαστή δολοφόνου, η υπερκείμενη πραγματικότητα φαντάζει όντως παράδοξη και κωμική, όμως στο βάθος, στην αθέατη πλευρά της, είναι τραγική. Αυτό το μήνυ-